

Arrest

nr. 345 194 van 21 april 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 15 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 19 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 27 augustus 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 november 2025 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming, wegens bescherming in een andere EU-lidstaat.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u op 27/04/2002 geboren in Dera, zoba Debub, bent u Tigrinya en hebt u de Eritrese nationaliteit. U groeide op in Segeneyti waar u, naast uw studies, uw moeder hielp om handelswaren te verkopen op de markt. Op 01/02/2019 besliste u om op 17-jarige leeftijd Eritrea te verlaten. Zowel uw vader als uw broer zaten immers in de gevangenis en de overheid wou u eveneens arresteren. Bijgevolg trok u te voet naar Senafe van waaruit u de grens te voet overstak naar Tigray, Ethiopië, om vervolgens door te reizen naar het Adi Harish vluchtelingenkamp waar u één jaar lang zou verblijven. Vervolgens trok u naar een vriendin in Addis Abeba die u in contact bracht met een Italiaanse ngo die mensen hielp met familieproblemen. Uw tante, die in Israël woonde en zelf vier kinderen had, was immers niet in staat om u te helpen. De Italiaanse organisatie nam u bijgevolg onder zijn vleugels en u vloog op 11/11/2020 over naar Rome. Eenmaal aangekomen in Rome werd u door de organisatie aan uw lot overgelaten. U kon een lift krijgen van de luchthaven naar de stad en ging op eigen houtje op zoek naar andere Eritreërs. Diezelfde dag vond u onderdak bij een Eritrese vrouw die reeds 30 jaar in Italië woonde. Zij bood u gratis onderdak aan gedurende twee jaar in ruil voor enkele huishoudelijke taken. Dankzij diezelfde vrouw vond u na twee jaar werk bij een Italiaanse dame bij wie u als inwonende huishoudhulp aan de slag ging in het zwart. U diende voor dat werk regelmatig te tillen en ontwikkelde hierdoor rugklachten. Uw werkgeefster bracht u naar het ziekenhuis waar u enkel een zalf kreeg voorgeschreven. Omwille van uw rugklachten was u genoodzaakt om na één jaar met die job te stoppen en belandde u vervolgens op straat. Gedurende vijf maanden woonde u op straat in het gezelschap van andere Afrikanen die eveneens dakloos waren.

Uiteindelijk besliste u om Italië definitief te verlaten omdat u niet de kansen had gekregen om te studeren, een woning te vinden en omdat u niet langer bereid was om louter als poetsvrouw te werken. Op 17/08/2024 kwam u bijgevolg met de trein aan in België waar u op 18/08 of 19/08/2024 een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de lokale asielinstanties. Op 08/06/2025 trouwde u met [K.G.], een Eritrese vluchteling die België via Griekenland is binnengekomen en momenteel zelf in procedure zit. Jullie verwachten inmiddels jullie eerste kind.

U legde de volgende documenten neer ter staving van uw vluchtrelaas: een kopie van uw doopcertificaat, een kopie van de Eritrese identiteitskaart van uw moeder, uw huwelijksakte en medische attesten met betrekking tot uw zwangerschap

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U kwam zichtbaar zwanger toe op het Commissariaat en uit uw verklaringen bleek dat u 7.2 maanden ver was op het moment van het gehoor en dat dit rugklachten met zich meebracht (GV P. 3). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werden u een meer comfortabele stoel en een kussen aangeboden om uw rug te ondersteunen – waarna het gehoor vlekkeloos kon verlopen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw DvZ-dossier, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo,

randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van terugkerende begunstigden van internationale bescherming in Italië, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband niet toelaat om te besluiten dat elke terugkerende begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van integratie, sociale bijstand, werkgelegenheid, huisvesting en gezondheidszorg, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregerende materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming **geen kansen kreeg om u te integreren** in Italië dient bemerkt te worden dat uw verklaringen niet konden overtuigen.

Vooreerst kon er weinig geloof gehecht worden aan het feit dat u als minderjarige naar Italië was overgevlagen om vervolgens hulpeloos aan uw lot te worden overgelaten. Uit de documenten met betrekking tot uw visumaanvraag voor Italië (zie bijlage in uw DvZ-dossier) bleek dat u wel degelijk meerderjarig was - minstens 18 jaar oud – op het moment dat u naar Italië was afgereisd. De vaststelling dat u zich in uw verklaringen onterecht als minderjarige voordeed en uw gebrek aan zelfredzaamheid hier grotendeels aan toeschreef (GV P. 14) tastte reeds bij aanvang in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid aan.

Voorts was het weinig ernstig dat u, in die vier jaar tijd dat u in Italië was verbleven, geen enkele inspanningen had geleverd om (legaal) werk te vinden in Italië. Desondanks kon u zich redden doordat u via de Eritrese vrouw bij wie u verbleef aan het zwartwerk bij de Italiaanse vrouw kon raken (GV P. 13; P. 17). Nergens uit uw verklaringen bleek dat u andere inspanningen had geleverd om aan ander, legaal werk te geraken in Italië, hoewel dit redelijkerwijs van u kon verwacht worden. Hiermee maakte u het niet aannemelijk dat het voor u bij terugkeer naar Italië onmogelijk zou zijn om legaal werk te vinden.

Verder bleek u evenmin inspanningen te hebben geleverd om onderwijs te volgen, de taal te leren en een woning te zoeken. U schreef dit gebrek aan inspanningen louter toe aan het feit dat u als minderjarige thuiszat bij de Eritrese vrouw die u na uw aankomst in Italië onderdak had geboden gedurende twee jaar, waardoor u geen netwerk kon uitbouwen dat u kon informeren over die mogelijkheden, want u “had geen contact met de buitenwereld” (GV p. 12, 14). Redelijkerwijs kon verwacht worden dat u – ook toen u bij deze vrouw onderdak vond - alles in zijn werk had gesteld om u over uw opleidings –en woonopties te informeren bij overheidsinstanties en andere organisaties. U wilde geen poetsvrouw zijn en wilde verder studeren, maar verwachtte simpelweg dat u hierover geïnformeerd zou worden zonder hier zelf stappen in te zetten (GV, p. 14). Hoewel het jammerlijk is dat u een periode van vijf maanden op straat verbleef, stelt het CGVS vast dat u ook toen geen pogingen deed om hulp te zoeken bij organisaties of zich verder te informeren (GV P. 15). Uw bewering dat dergelijke hulp niet bestaat in Italië en u “van niets wist” (GV P. 12-14, 17) kon omwille van zijn blote karakter niet overtuigen.

U toont in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, niet aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe geen stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Aldus toonde u niet aan dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om als alleenstaande vrouw hulp van de Italiaanse overheid aan te vragen om u verder te kunnen integreren in Italië en onderwijs en huisvesting te vinden.

In verband met het verlies van uw Italiaanse identiteitskaart één jaar na ontvangst ervan, stelt het CGVS vast dat u nooit pogingen hebt ondernomen om hiervan aangifte te doen of uw kaart opnieuw aan te vragen (CGVS, p. 4-5). U beweert dat dit niet kon omdat u geen adres had, maar toont dit geenszins aan.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus

die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

Uw verklaringen tonen tevens aan dat u zelfredzaam genoeg bent om een periode te overbruggen bij aankomst in Italië en uw administratie in orde te brengen. Zo kon u zelf uw reis uit Eritrea regelen, een jaar onderdak vinden in Ethiopië en daar in contact komen met een Italiaanse ngo die uw reis naar Italië regelde, wat aantoonde dat u in staat bent de benodigde hulp en organisaties te lokaliseren en aan te spreken (CGVS, p. 9). In Italië zelf kon u van de luchthaven naar Rome raken door mensen aan te spreken en in contact komen met een habesha vrouw waar u gedurende twee jaar bij terecht kon in ruil voor huishoudelijke taken, die u kleren en schoenen voorzag en die nadien voor u een job en verblijf bij een Italiaanse vrouw regelde (GV, p. 9-11, 13). U was verder in staat om zelf uw documenten in orde te brengen (GV, p. 12). Ook toen u op straat leefde kon u aan voedsel en een douche raken van mensen die dit aanboden en laadde u uw gsm op in cafés. U liet zich helpen door andere Afrikanen om het gebruik van een wasmachine te betalen (GV, p. 15-16). Ook in België was u in staat om zich te informeren naar onderwijsmogelijkheden en begon u de taal te leren (GV, p. 17). Uit uw verklaringen blijken geen tegenindicaties waarom u in Italië dergelijke stappen niet zou kunnen zetten.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van de geboorte van uw kind en uw rugklachten, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). U toont hierbij tevens niet aan dat u bij terugkeer naar Italië geen toegang zal hebben tot gezondheidszorg. Immers, toen u in Italië naar het ziekenhuis ging, werd u verzorgd en moest u dit zelf niet betalen (GV, p. 17).

De documenten die u ter staving voorlegde veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw doopcertificaat en de identiteitskaart van uw moeder bevestigen louter dat u de Eritrese nationaliteit hebt, wat niet wordt betwist. Er wordt evenmin betwist dat u na uw aankomst in België voor de kerk bent getrouwd, noch dat u zwanger was op het moment van het gehoor op het CGVS. Hierdoor zijn uw huwelijksakte en de voorgelegde medische attesten weinig relevant voor uw huidig verzoek.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 57/6, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij betoogt vooreerst dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de in de wet voorziene termijn van vijftien werkdagen en stelt dat die hierom moet worden vernietigd.

Voorts voert verzoekster onder verwijzing naar het AIDA-rapport, update 2024, omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Italië aan dat zij het risico loopt om terecht te komen in een situatie van verregaande deprivatie. Zij herhaalt tevens eerder afgelegde verklaringen omtrent haar levensomstandigheden in Italië.

Doorheen haar verzoekschrift haalt zij nog rechtspraak aan van het Europees Hof van Justitie en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift.

3. Nota met opmerkingen

Op 8 januari 2026 maakt de verwerende partij een nota over in antwoord op het verzoekschrift waarbij wordt verzocht om een behandeling via een louter schriftelijke procedure. Hierin bevestigt zij de motieven van haar beslissing en verwijst zij via een consulteerbare weblink naar het Country Report “Italy. Update 2024” gepubliceerd door AIDA/ECRE op 24 juli 2025.

De partijen dienen geen pleitnota in.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Verzoekster klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd.

De Raad wijst erop dat dit een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van voormelde wet gestelde termijn worden afgeleid dat het beschermingsverzoek wel ontvankelijk dient te worden verklaard. Het overschrijden van die termijn van 15 dagen brengt immers geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c); RvS 30 juni 2022, nr. 14.948 (c); RvS 7 februari 2023, nr. 15.250 (c)). Bovendien toont verzoekster nergens in concreto aan te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure.

5. Beoordeling

5.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze al internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

5.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in Italië de vluchtelingenstatus werd toegekend en zij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder verkreeg, waaronder haar verblijfs-vergunning die geldig is tot 22 juni 2026 (AD DVZ: brief Italiaanse Dublinunit van 17 september 2024; NPO, p. 9,11).

Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over een internationale beschermingsstatus zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status. Evenmin bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien met reden kan worden aangenomen dat verzoeksters internationale beschermingsstatus in Italië nog steeds geldig is, wijst niets er verder op dat zij niet naar daar zou kunnen terugkeren.

Bijgevolg wordt vermoed dat verzoekster geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Italië.

Om deze reden werd verzoeksters beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

5.3. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

De weerlegging van het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist echter dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker, als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onvereenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

5.4. Verzoekster betoogt dat zij bij een terugkeer naar Italië een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

5.5. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Italië en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten die aan de Raad door beide partijen werden voorgelegd.

In de beschikbare landeninformatie, met name het AIDA rapport *“Country Report: Italy. Update 2024”* van juli 2025, leest de Raad dat begunstigden van internationale bescherming zich vrij kunnen bewegen op het Italiaanse grondgebied, een reisdocument kunnen verkrijgen (p. 274), gedurende zes maanden recht hebben op opvang in het SAI-systeem (Opvang- en Integratiesysteem – *“Sistema di accoglienza ed integrazione”*), wat kan worden verlengd in uitzonderlijke omstandigheden (p. 279), dat er daarnaast wordt ingezet op integratie via het onderrichten van de taal, de fundamentele rechten en plichten vervat in de Italiaanse Grondwet, de openbare diensten en via een oriëntatie op de arbeidsmarkt (p. 279-280). Verder wordt in het

AIDA-rapport beschreven dat begunstigden van internationale bescherming dezelfde rechten hebben als Italiaanse onderdanen betreffende de toegang tot de private huisvestingsmarkt (p. 281), de arbeidsmarkt (p. 283) en de gezondheidszorg (p. 286). De Raad ziet niet in op welke wijze de situatie, waarin wordt beschreven dat begunstigden van internationale bescherming in het algemeen dezelfde rechten hebben als Italiaanse onderdanen, strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het loutere gegeven dat de financiële of materiële ondersteuning voor asielzoekers wordt onderbroken vanaf de beslissing tot het toekennen van de status, of dat enkele sociale voorzieningen, zoals inkomenssteun, niet meteen verkrijgbaar zijn voor statushouders, maakt op zich evenmin een schending uit van artikel 4 van het Handvest die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt. Uit de door verzoekster geciteerde landeninformatie blijkt dat statushouders in Italië na het verkrijgen van een internationale beschermingsstatus in beginsel zelf voor hun onderhoud moeten instaan nu zij, zoals hierboven reeds aangestipt, het recht hebben om daar te werken.

De beschikbare landeninformatie laat aldus niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar daar a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Italiaanse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. De Raad leest in het AIDA-rapport geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Italië zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek.

5.6. Het komt aldus aan verzoekster toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Italië werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen. Er dient verder te worden ingegaan op haar concrete persoonlijke situatie.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoekster aanbracht in het kader van haar beschermingsverzoek, heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie, komt de verwerende partij op een gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie dat verzoekster het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië worden geëerbiedigd, niet weerlegt.

De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze motieven te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om de gedane vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekster niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing onredelijk of ontoereikend zou zijn. Zij betwist weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, maar slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld.

In de bestreden beslissing worden terdege gemotiveerd:

“Vooreerst kon er weinig geloof gehecht worden aan het feit dat u als minderjarige naar Italië was overgevoerd om vervolgens hulpeloos aan uw lot te worden overgelaten. Uit de documenten met betrekking tot uw visumaanvraag voor Italië (zie bijlage in uw DvZ-dossier) bleek dat u wel degelijk meerderjarig was - minstens 18 jaar oud – op het moment dat u naar Italië was afgereisd. De vaststelling dat u zich in uw verklaringen onterecht als minderjarige voordeed en uw gebrek aan zelfredzaamheid hier grotendeels aan toeschreef (GV P. 14) tastte reeds bij aanvang in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid aan.

Voorts was het weinig ernstig dat u, in die vier jaar tijd dat u in Italië was verbleven, geen enkele inspanningen had geleverd om (legaal) werk te vinden in Italië. Desondanks kon u zich redden doordat u via de Eritrese vrouw bij wie u verbleef aan het zwartwerk bij de Italiaanse vrouw kon raken (GV P. 13; P. 17). Nergens uit uw verklaringen bleek dat u andere inspanningen had geleverd om aan ander, legaal werk te

geraken in Italië, hoewel dit redelijkerwijs van u kon verwacht worden. Hiermee maakte u het niet aannemelijk dat het voor u bij terugkeer naar Italië onmogelijk zou zijn om legaal werk te vinden.

Verder bleek u evenmin inspanningen te hebben geleverd om onderwijs te volgen, de taal te leren en een woning te zoeken. U schreef dit gebrek aan inspanningen louter toe aan het feit dat u als minderjarige thuiszat bij de Eritrese vrouw die u na uw aankomst in Italië onderdak had geboden gedurende twee jaar, waardoor u geen netwerk kon uitbouwen dat u kon informeren over die mogelijkheden, want u "had geen contact met de buitenwereld" (GV p. 12, 14). Redelijkerwijs kon verwacht worden dat u – ook toen u bij deze vrouw onderdak vond - alles in zijn werk had gesteld om u over uw opleidings –en woonopties te informeren bij overheidsinstanties en andere organisaties. U wilde geen poetsvrouw zijn en wilde verder studeren, maar verwachtte simpelweg dat u hierover geïnformeerd zou worden zonder hier zelf stappen in te zetten (GV, p. 14). Hoewel het jammerlijk is dat u een periode van vijf maanden op straat verbleef, stelt het CGVS vast dat u ook toen geen pogingen deed om hulp te zoeken bij organisaties of zich verder te informeren (GV P. 15). Uw bewering dat dergelijke hulp niet bestaat in Italië en u "van niets wist" (GV P. 12-14, 17) kon omwille van zijn blote karakter niet overtuigen.

U toont in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, niet aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe geen stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Aldus toonde u niet aan dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om als alleenstaande vrouw hulp van de Italiaanse overheid aan te vragen om u verder te kunnen integreren in Italië en onderwijs en huisvesting te vinden.

In verband met het verlies van uw Italiaanse identiteitskaart één jaar na ontvangst ervan, stelt het CGVS vast dat u nooit pogingen hebt ondernomen om hiervan aangifte te doen of uw kaart opnieuw aan te vragen (CGVS, p. 4-5). U beweert dat dit niet kon omdat u geen adres had, maar toont dit geenszins aan.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

Uw verklaringen tonen tevens aan dat u zelfredzaam genoeg bent om een periode te overbruggen bij aankomst in Italië en uw administratie in orde te brengen. Zo kon u zelf uw reis uit Eritrea regelen, een jaar onderdak vinden in Ethiopië en daar in contact komen met een Italiaanse ngo die uw reis naar Italië regelde, wat aantoonde dat u in staat bent de benodigde hulp en organisaties te lokaliseren en aan te spreken (CGVS, p. 9). In Italië zelf kon u van de luchthaven naar Rome raken door mensen aan te spreken en in contact komen met een habesha vrouw waar u gedurende twee jaar bij terecht kon in ruil voor huishoudelijke taken, die u kleren en schoenen voorzag en die nadien voor u een job en verblijf bij een Italiaanse vrouw regelde (GV, p. 9-11, 13). U was verder in staat om zelf uw documenten in orde te brengen (GV, p. 12). Ook toen u op straat leefde kon u aan voedsel en een douche raken van mensen die dit aanboden en laadde u uw gsm op in cafés. U liet zich helpen door andere Afrikanen om het gebruik van een wasmachine te betalen (GV, p. 15-16). Ook in België was u in staat om zich te informeren naar onderwijsmogelijkheden en begon u de taal

te leren (GV, p. 17). Uit uw verklaringen blijken geen tegenindicaties waarom u in Italië dergelijke stappen niet zou kunnen zetten.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van de geboorte van uw kind en uw rugklachten, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). U toont hierbij tevens niet aan dat u bij terugkeer naar Italië geen toegang zal hebben tot gezondheidszorg. Immers, toen u in Italië naar het ziekenhuis ging, werd u verzorgd en moest u dit zelf niet betalen (GV, p. 17)."

Door louter te verwijzen naar algemene informatie, eerder afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek. Voormelde motieven uit de bestreden beslissing blijven gehandhaafd.

5.7. Verzoekster stelt nog dat het voor statushouders erg moeilijk is om een woning te vinden en dat zij in opvangcentra worden ondergebracht. Uit de landeninformatie blijkt inderdaad dat statushouders omwille hiervan langer in de opvangcentra mogen verblijven gedurende zes maanden recht hebben op opvang in het SAI-systeem (Opvang- en Integratiesysteem – "*Sistema di accoglienza ed integrazione*"), wat kan worden verlengd in uitzonderlijke omstandigheden (p. 279). Het enkele gegeven dat statushouders in opvangcentra worden ondergebracht om tegemoet te komen aan moeilijkheden op de woningmarkt is op zich echter niet van die aard is om de hoge drempel van "*een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte*" te bereiken. Hieruit blijkt net dat de Italiaanse overheid niet onverschillig staat ten aanzien van de huisvestingsnoden van statushouders. Huisvesting in een opvangcentrum is op zich niet voldoende om een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie vast te stellen en kan evenmin worden gelijkgeschakeld met vervolging of ernstige schade.

5.8. Verzoekster, die zoals terdege vastgesteld in de bestreden beslissing geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten als statushouder uit te oefenen, maakt met bovenstaande bijgevolg niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Italië te doen gelden. Het komt in dit verband aan verzoekster toe om de middelen die het recht en haar status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput, zoals omstandig uiteengezet in de bestreden beslissing. Zij toont niet aan, gelet ook op haar gebrekkige inspanningen om een leven op te bouwen in Italië, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of legale tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelde om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Zij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Italië een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in haar levensonderhoud te voorzien.

Verzoekster kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in haren hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek haarzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugkeer naar Italië wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

5.9. In het verzoekschrift verwijst verzoekster naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigen van internationale bescherming in Italië kunnen worden geconfronteerd, maar zij haalt, gelet op voorgaande pertinente vaststellingen, zelf geen persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Dergelijke algemene verwijzing volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekster als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoekster in gebreke blijft.

In zoverre de door verzoekster bijgebrachte landeninformatie en argumentatie betrekking hebben op personen die in Italië om internationale bescherming verzoeken, verschilt dit van haar situatie aangezien zij in Italië reeds internationale bescherming verkreeg. Zij is een begunstigde van internationale bescherming in Italië en geen verzoekster om internationale bescherming in dat land.

5.10. De Raad herinnert er hierbij aan dat situaties die geen “*zeer verregaande materiële deprivatie*” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, kan niet worden geconcludeerd dat verzoekster bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoekster bij een terugkeer naar Italië zal belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen “*zeer verregaande materiële deprivatie*” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden.

Schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de richtlijn 2011/95/EU die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97).

5.11. Voorts voert verzoekster geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekster niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

5.12. Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat verzoeksters grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen dienaangaande en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoeksters specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermings-verzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt evenmin aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO